

Định mệnh có lúc cũng nhầm

Sao cậu ngốc quá vậy! Sao không dám nói ra cho tớ biết tình cảm của cậu. Cứ im im như thế lỡ tớ chạy mất thì ngồi đấy tiếc cũng không được đâu!

Tôi là một cô gái học chuyên văn từ nhỏ - một cô gái luôn mơ mộng, như hàng ngàn cô nàng chuyên văn khác. Thế giới của tôi luôn tràn ngập những điều lãng mạn đến từ “Cuốn theo chiều gió”, “Kiêu hãnh và định kiến” hay “Hoa tulip đen”. Tôi luôn mơ mộng có một ngày sẽ có một chàng “bạch mã hoàng tử” đến và yêu tôi say đắm, bền bỉ như tình yêu mà Rhett Butler đã dành cho Scarlett O’hara dù cho tôi có ương bướng, ích kỷ hay cao ngạo một chút thì vì tình yêu người đó vẫn bỏ qua và yêu tôi (Tất nhiên là tôi chỉ ước thế thôi, chứ tôi làm gì có nhiều khuyết điểm như thế được! ). Hay vào một ngày đẹp trời nào đó tôi đến dự một buổi tiệc nhỏ, gặp một anh chàng lạnh lùng, có vẻ coi thường tôi nhưng định mệnh lại đẩy chúng tôi đến gần nhau và giáp mặt nhau suốt ngày, dần dần tôi nhận ra chàng trai ấy không xấu xa như những gì anh ta thể hiện ở bên ngoài. Chúng tôi dần hiểu nhau hơn, và thời gian giúp tôi nhận ra anh ấy yêu tôi rất nhiều. Tôi sẽ là nhân vật nữ chính của một câu chuyện tình lãng mạn như Darcy và Elizabeth vậy.

Vũ-tên hàng xóm-khiêm bạn thân của tôi thì luôn cho rằng những thứ lãng mạn như thế chỉ nên dành cho những bài kiểm tra của cô Thủy mà thôi. Tìm thấy những thứ như vậy ngoài đời thì có tìm đến chết chắc cũng chẳng thấy đâu. Đúng là con trai lớp chuyên toán có khác luôn là... khắc tinh “của những thứ mang tên lãng mạn”. Tôi thật là ngu ngốc khi nói với đứa khờ khan như Vũ về chuyện tình trong mơ của tôi. Sau này khi có người yêu Vũ mà mua hoa hồng hay chocolate cho người yêu thì chết với tôi nhé! Nói vậy thôi chứ mỗi dịp valentine trắng tôi đều bắt cậu ấy mua quà và hoa violet cho tôi. Có lần Vũ hỏi tôi sao không để cậu ấy mua hoa hồng. Tôi trả lời gọn lỏn:

- Cậu có phải là người yêu của tớ đâu mà có quyền mua hoa hồng cho tớ chứ!

Nghe thấy vậy Vũ có vẻ buồn buồn. Nhưng ngay sau đó cậu ấy lại vui vẻ mỉm cười, nên tôi chẳng bao giờ nghĩ là cậu ấy đang buồn cả.

Chiều thứ bảy, trời đột nhiên đổ mưa lớn, không mang theo áo mưa, nhưng may là tôi còn mang một cái ô nhỏ. Loay hoay với chiếc ô, chật vật lắm tôi mới ngăn được những hạt mưa dầm xiên lao vào người tôi càng ít càng tốt. Bỗng một chiếc xe máy đi phía sau tạt sát vào vỉa hè, người thanh niên ngồi sau xe giật lấy ô của tôi, cả đám buông những lời trêu chọc:

- Em ơi! Che ô làm gì cứ tắm mưa một tí cho mát!

Sau đó họ rồ ga bỏ đi. Vừa đau, vừa sợ, tôi chỉ biết ngồi bệt giữa vỉa hè khóc nức lên. Bỗng một bàn tay chạm khẽ vào vai tôi, nhẹ nhàng đỡ tôi dậy. Một giọng nói trầm, ấm áp vang lên:

- Nín đi cô bé, không có chuyện gì xảy ra nữa đâu!

“Người tốt bụng mới gặp” đưa tôi vào một quán cà phê gần đó, anh ấy lấy khăn tay cho tôi lau mặt, sau đó gọi một cốc sữa nóng và ngồi đợi tôi bình tĩnh lại. Một lúc sau, lấy lại được bình tĩnh, tôi thôi khóc, lúc này tôi mới ngước lên, nhìn “người tốt bụng đã giúp đỡ mình”. Anh ấy trông thật hiền: đôi mắt nâu sâu thẳm, khuôn miệng ngang hay mỉm cười và làn da trắng. Thấy tôi có vẻ bình tĩnh hơn anh ấy khẽ hỏi:

- Em thấy ổn hơn rồi chứ?

Tôi chẳng biết nói gì chỉ khẽ gật đầu. Chợt anh ấy lấy một chiếc khăn giấy đưa cho tôi một tay nhẹ chỉ lên khoé miệng mình rồi khẽ mỉm cười-ý bảo tôi lau miệng. Tôi vô ý quá vừa uống sữa vừa mãi nhìn anh ấy khiến miệng đầy sữa. Tôi bối rối nhận chiếc khăn giấy từ anh, anh ấy chủ động phá tan bầu không khí im lặng:

- Đạo này nhiều người thích phá đám và cố tình gây sự quá. Lần sau em nhớ cẩn thận hơn nhé ! Cũng may là em không bị thương.

Tôi chợt giật mình vì đã quên cảm ơn anh ấy, nên vội vàng sửa lỗi:

- Cảm ơn anh! Nếu hôm nay không có anh giúp đỡ em chẳng biết làm sao nữa!

- Muốn cảm ơn anh em hãy uống hết cốc sữa này đi, sau đó về nhà tắm tãp,

ngủ ngơi và không được ốm đấy nhé! - Anh ấy nháy mắt dặn tôi.

Tôi giật đầu, mỉm cười đồng ý. Đúng lúc ấy cơn mưa vừa dứt, những ánh nắng len mình ra khỏi đám mây toả sáng lấp lánh. Tôi chào anh rồi ra về.

Dù trải qua một ngày đen đui:quên áo mưa, bị ngã ướt nhẹp vừa đau vừa sợ, nhưng anh ấy chính là tia nắng len mình qua những đám mây để mang ánh sáng may mắn đến cho tôi. Tôi gặp anh ấy thật tình cờ như là định mệnh vậy. Mà biết đâu đó đúng là định mệnh . Nghĩ đến đây tôi vừa đỏ mặt vừa mỉm cười. Dù không được gặp nhau trong một buổi tối lãng mạn với nến và hoa như khi Elizabeth gặp Darcy. Hay “tìm thấy định mệnh” của mình một buổi sáng mùa hè tràn ngập nắng như khi Scaret gặp Rhett, nhưng gặp nhau trong một buổi chiều mưa cũng lãng mạn lắm rồi. Đến đây tôi mới chợt nhớ ra mình vẫn chưa biết gì về anh cả, ngay cả một cái tên, nhưng tôi biết tìm anh ở đâu giữa biển người mênh mông. Và lần này tôi lại tin vào định mệnh.

Sau giờ học tôi lại ghé qua Lenka-quán caffe tôi và anh ấy gặp nhau lần trước, với hi vọng anh ấy đến uống caffe và tình cờ chúng tôi lại gặp nhau lần nữa. Một ngày, hai ngày, rồi ba ngày vẫn không có kết quả. Tôi thất vọng thì ít mà tên Vũ đáng ghét ấy cố tình dập tắt hy vọng của tôi thì nhiều. Vừa bước vào phòng thấy tôi thở dài cậu ta đã dội ào cho tôi một gáo nước lạnh:

- Lại thất bại rồi chứ gì! Tớ đã bảo cậu bao nhiêu lần rồi Linh, làm sao có thể tìm thấy một người khi cậu chẳng biết một tí thông tin gì về người ta cả. Biết đâu quán caffe hôm trước cậu và anh ấy gặp nhau không phải là quán quen của anh ấy, anh ta chỉ vô tình vào đó uống caffe thì sao?

Tôi vẫn bảo vệ “niềm tin vào định mệnh” của mình đến cùng:

- Trong đầu cậu chẳng tồn tại tí lãng mạn nào nên cậu mới nghĩ thế! Cũng có thể đó là quán quen của anh ấy, mấy hôm nay anh ấy bận nên không đến uống caffe được. Và lại tớ mới đến đó tìm anh ấy có ba lần thôi mà. Tớ sẽ tìm thử một tuần rồi tính tiếp.

Mặt Vũ đỏ bừng không giấu nổi sự bức tức đang ngùn ngụt tới đỉnh đầu:

- Vậy cậu cứ tiếp tục đi đó sẽ là việc ngu ngốc nhất cậu từng làm!

Nói xong Vũ đóng sầm cửa bỏ đi. Tôi mặc, có chân thì tự đi, chẳng nào tôi cũng đang muốn đuổi cậu ấy đi. “Đó là việc ngu ngốc nhất cậu từng làm”! Có ai lại ăn nói với con gái như thế bao giờ. Thảo nào cũng cao ráo, sáng sủa mà đến giờ vẫn chưa có bạn gái. Ít ra cậu ấy cũng phải nói là: “Việc này có vẻ không khả quan lắm, cậu nên suy nghĩ kỹ trước khi quyết định”. Dù đây có là quyết định ngu ngốc hay đại dột tới mức nào đi nữa tôi vẫn sẽ làm tới cùng.

Ngày thứ sáu trôi qua, anh vẫn không xuất hiện, có lẽ Vũ nói đúng. Tôi bắt đầu nản, ngày hôm sau tôi nặng nề tới quán Lenka trong lòng chẳng còn mấy hi vọng. Đang định đứng lên đi về thì có một giọng nói vang lên từ phía sau làm tôi giật mình: “Anh không ngờ lại nhìn thấy em ở đây đấy!”

Tôi quay lại, không tin nổi vào mắt mình. Chính là anh! Phải kiềm chế lắm tôi mới không hét toáng lên vì sung sướng. Thay vào đó là một nụ cười dịu dàng, nhỏ nhẹ từ tốn nói:

- Em cũng không nghĩ rằng sẽ gặp anh ở đây một lần nữa đâu đấy! (Đây là một lời nói dối vô hại)

Anh ấy nhìn tôi, ân cần hỏi:

- Hôm ấy, về nhà em không bị cảm chứ! Đáng nhẽ hôm ấy anh nên đưa em về, nhưng anh lại có việc phải giải quyết. Anh trông thấy em cũng ổn nên chắc là em tự về nhà được.

- Em không sao! Cảm ơn anh một lần nữa vì chuyện lần trước. - Tôi cười tươi trả lời.

Tôi và anh Minh (bây giờ tôi đã biết tên anh và không phải gọi anh bằng một thán từ nữa rồi) cùng uống nước ở Lenka, sau đó anh cùng tôi đi dạo loanh quanh một chút rồi anh đưa tôi đến trường để kịp học ca chiều. Nghe cô Thủy giảng: “Tôi yêu em”, bài thơ nói về chuyện tình buồn, vô vọng của Puskin mà chẳng hiểu sao tâm hồn tôi cứ lang thang ở tận đâu, rồi ngồi tùm tùm cười một mình. Cô giáo để ý thấy khẽ trêu tôi:

- Thùy Linh em không sợ ngồi cười như là tàn nhẫn với Puskin à? Ông ấy đang làm thơ thất tình đấy!

Cả lớp cười râm râm, còn tôi chỉ biết méo miệng cười trừ. Nhưng tôi chỉ thấy hơi ngại vì trong lòng tôi lúc này còn đang lằng lằng. Đi học về tôi khoe với Vũ chuyện đã gặp anh Minh, cậu ấy không nói gì chỉ cười buồn buồn. Chắc giờ cậu ấy biết sai rồi và cũng tin vào cái mà xưa nay người lằng mạn như tôi gọi là định mệnh ấy. Đang vui nên tôi bỏ qua những lời cậu ấy đã nói mấy hôm trước.

Từ hôm ấy trở đi, đều đặn mỗi ngày tôi và anh Minh đều nhắn tin cho nhau. Chẳng có gì nhiều, chỉ là chuyện bài vở trên lớp của tôi, hay một điều gì đó vui vui mà tôi và anh vừa gặp trong ngày. Nhưng điều mà tôi thấy thú vị chính là cách nói chuyện dí dỏm, thông minh vô cùng của anh. Nó chừng chặc nhưng không quá nghiêm túc, không chỉ là nói chuyện phiếm anh Minh còn cho tôi những lời khuyên về chuyện bạn bè, trường lớp ví dụ như: làm sao để phân công làm một bài tiểu luận theo nhóm cho hiệu quả. Hay việc xin phép mẹ như thế nào để được nhuộm tóc mà không bị mắng. Tất cả mọi việc tôi thắc mắc đều được anh cho một lời khuyên thoả đáng, như thế tôi gặp được anh Sky dễ thương của báo Hoa vậy!

Tôi khoe với anh “phi vụ” tôi lọt vào Đội tuyển Quốc gia văn, anh đến trường đón tôi và bảo mang đến cho tôi một bất ngờ. Anh dẫn tôi đến một nhà hàng sang trọng ở Ngọc Khánh, mời tôi ăn đồ Tây hân hoan. Anh bảo:

- Một dịp đặc biệt như thế này nên thử một điều gì đấy đặc biệt phải không?

Tôi đùa anh:

- Nếu có một ngày em đạt giải Pulitzer hay Noble thành sẽ làm gì để chúc mừng đây?

- Lúc đó anh sẽ dẫn em vào rừng, sống cuộc sống như thổ dân để trải nghiệm thế nào là “thiên nhiên hoang dã”nhé!

Nghe xong, tôi và anh cùng phá lên cười, tôi nghĩ tới việc mặc đồ thổ dân, chạy loanh quanh trong rừng cũng hay đấy! Anh Minh hứa nếu tôi chăm chỉ ôn thi, mỗi tuần anh sẽ dành cho tôi một điều bất ngờ nho nhỏ. Từ đó trở đi, tôi biết thế nào là cảm giác đi xem bóng đá tối hay nghe nhạc Trịnh ở quán cà phê. Tôi như chạy chơi trong thế giới người lớn của anh, một thế giới khác hẳn thế giới của mấy tên choai choai cùng lớp: thế giới chẳng mấy khi xuất

hiện caffe, mà toàn là sữa chua nếp cẩm, đó còn là nơi mà sự ga-lăng gần như tuyệt chủng, khi mất tên con trai “quý và hiếm” ấy sẵn sàng ty nạn với con gái cả chuyện kê bàn ghế.

Bố mẹ thấy lạ khi dạo này cứ về tới nhà là nghe thấy tiếng tôi hát véo von, nhưng cả hai đều cho rằng do tôi vui vì được vào đội tuyển Quốc gia nên chẳng hỏi thêm gì. Nhưng Vũ biết “bí mật của niềm vui” ấy đến từ đâu. Vũ nửa như muốn khuyên can, nửa như muốn cảnh báo tôi:

- Cậu không thấy việc thích một anh hơn cậu tới 10 tuổi là một điều... bất bình thường à! Anh ấy không giống như bọn mình đâu. Mà chắc gì người lớn như anh ấy đã thích một đứa trẻ con như cậu đâu.

Tôi chỉ nghe đến đấy, liền sặc cho Vũ một trận rồi đuổi câu ta về . Cái con người này, đúng là có năng khiếu phá đám bẩm sinh mà. Nhưng nghĩ lại lời Vũ nói cũng có lý, bao lâu nay anh Minh đi cùng tôi mà chẳng thấy anh ấy nói gì, dù là ẩn ý thôi cũng được về tình cảm anh ấy dành cho tôi cả. Có thể những chàng trai trưởng thành như anh chín chắn hơn trong tình yêu chăng? Và như thế tức là sẽ không có chuyện ngỏ lời một cách bừa bãi như mấy tên loi cha loi Choi cùng tuổi. Và khi yêu ai anh sẽ yêu hết lòng. Mới nghĩ đến thôi tôi đã thấy vui dù trong lòng hơi phân vân một chút.

Ngày thi sắp đến, anh biết nên chẳng nhắn tin cho tôi thường xuyên như trước nữa, chỉ bảo tôi hãy cố gắng ôn thi cho thật tốt. Tôi cũng bỏ tất cả các mối bận tâm khác ra khỏi đầu dồn sức cho “trận quyết đấu”. Và rồi ngày nhận kết quả cũng đã tới. Tôi đạt giải Ba , không tòi với một “nhân” lớp 11 “xuất quân trước thời hạn” như tôi. Tôi háo hức đến gặp anh Minh để khoe, chắc chắn anh sẽ dành tặng tôi một món quà xứng đáng. Một lời tỏ tình thì sao nhỉ? Đến nơi vừa nghe tôi báo cáo thành tích, anh đã tỏ ra bí hiểm:

- Anh cũng có một bất ngờ dành cho em !

Anh lấy ra từ trong túi một tấm thiệp hồng. Tên chú rể là Vũ Thành Minh và tên cô dâu... tất nhiên không phải là tôi. Tai tôi như ù đi , cố gắng để mình không khóc , lấy cớ bận tôi chào anh rồi vội vã ra về. Anh Minh chạy theo giữ tôi lại , trong hơi thở hỗn hển anh nói thật mau:

- Dù tình cảm em dành cho anh là gì đi nữa, trong tim anh luôn có một chỗ

dành cho cô em gái đáng yêu như em . Vị trí đó sẽ còn mãi, dù để trống hay được lấp đầy! ...

Tôi cứ đi, đi mãi, cuối cùng tôi dừng chân ở thư viện tầng bốn của trường. Một nơi yên tĩnh và lộng gió, rất thích hợp để một mình gặp nhấm nỗi buồn. Tôi lấy sách ra đọc, nhưng chẳng biết chính mình đang đọc gì. Bỗng cánh cửa phòng thư viện bật mở, là Vũ. Giây phút nhìn thấy cậu ấy chẳng hiểu sao tôi lại nhớ đến lời anh Minh lúc nãy, không phải lời từ chối mà là những gì sau đó. Chuyện Vũ gặp anh nói cho anh biết tình cảm của tôi. Từ khi gặp anh tôi đã thay đổi ra sao? Tôi có còn là Linh của trước kia nữa không? Dù có thể nào đi nữa cậu ấy vẫn muốn tôi được hạnh phúc...

Câu nói cuối cùng của anh Minh lại vang lên trong đầu tôi: “Mọi thứ lấp lánh đều không phải là kim cương. Thứ em cho là định mệnh có khi lại đang ở rất gần”. Thấy tôi đứng trân trân ra nhìn cậu ấy, Vũ thanh minh:

- Tớ không muốn đến phá đám hay gì đâu, chỉ là tớ nghĩ cậu thêm uống trà sữa nên mua mang tới đây cho cậu. Cũng may là cậu ở đây chứ không chạy linh tinh đi đâu.

Hoá ra người hiểu tôi nhất xưa nay vẫn chỉ là Vũ. Định mệnh đang ở rất gần mà tôi mãi chạy theo điều gì xa xôi. Tôi luôn cho mình là một người tình tế, thông minh nhưng thực ra tôi chỉ là một con bé vừa vô tâm vừa ngốc. Thật không may là “chàng trai định mệnh” của tôi cũng là một chàng ngốc không kém. Yêu nhưng không đủ can đảm để nói ra.

Tôi ôm Vũ, thật chặt và nói thật mau:

- Sao cậu ngốc quá vậy! Sao không dám nói ra cho tớ biết tình cảm của cậu. Cứ im im như thế lỡ tớ chạy mất thì ngòi đấy tiếc cũng không được đâu!

- Tớ chỉ sợ nói ra cậu chạy mất dép, tớ lại mất cả chì lẫn chài thôi. Biết thế này tớ đã nói ra từ sớm! - Vũ nói rồi xiết tay ôm tôi thật chặt ấm áp vô cùng.

Đám cưới anh Minh, Vũ “tháp tùng” đến dự. Tôi chọn cho hai đứa một kiểu áo đôi rất đẹp, đang mốt. Giữa một đám đông mặc toàn đồ công sở nghiêm nghị chúng tôi thật đặc biệt. Và đặc biệt hơn nữa là lý do tôi có mặt ở đây. Không chỉ để chúc mừng ông anh của mình mà còn để cảm ơn. Vì nó mà tôi

và Vũ tìm thấy nhau. Và tôi chợt hiểu tất cả mọi thứ mang vỏ bọc đẹp đẽ đều không phải là định mệnh. Có khi nó lại nấu mình trong một lớp vỏ xù xì. Đừng tưởng định mệnh sẽ làm nên tất cả đôi khi nó chỉ là số 0 thôi!

Amico